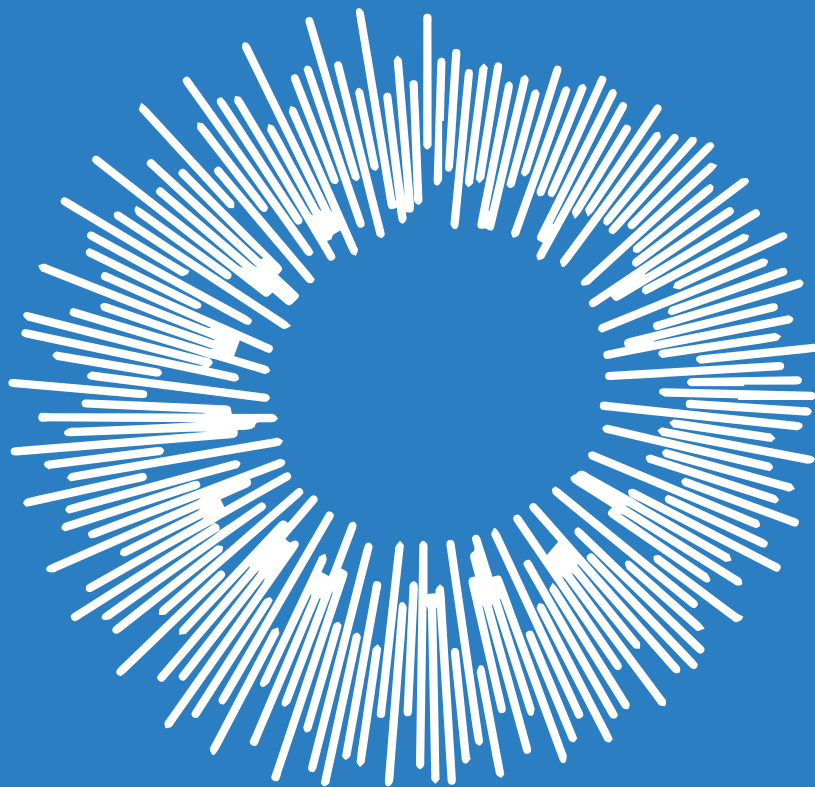

**De
Bijloke**
Muziekcentrum

Walls of sound
drie dagen vol op orgel

08-10.11.19 | Sint-Pieterskerk

Vrijdag 08.11

Vol op orgel

Het Van Peteghem-orgel

Pierre Van Peteghem (1792-1863) bouwde het in 1847-48, in de traditie van de 17de en 18de eeuw.

De orgelkast werd getekend door de Gentse architect Louis Roelandt. Het behoort tot een select groepje Europese orgels die ontworpen zijn door beroemde architecten.

Met Walls of sound viert De Bijloke drie dagen onbeschaamd orgelgenot.

Het orgel, verweven in de architectuur van onze kerken en kathedralen, groter dan welk instrument ook, is een onverwoestbaar monument uit onze muziekgeschiedenis. Menig componist liet zich verleiden door haar rijke en prestigieuze uitstraling. Het orgel beleefde een hoogtepunt in de barokperiode, toen de orgelbouw steeds geavanceerder werd en componisten het een vanzelfsprekendheid vonden om voor het instrument te componeren. Vandaag lijkt het orgel steeds meer op het achterplan te verdwijnen. Orgelduo 64-Feet, componist-organist Wolfgang Mitterer, organiste Catalina Vicens en het ensemble Servir Antico plaatsen het weer op haar voetstuk. Ze nemen ons mee op ontdekking door minstens zeshonderd jaar zinderende orgelmuziek.

Sinds 2009 vormen Iris Eysermans en Marie-Noëlle Bette het dynamische duo **64-Feet**. Samen wijden zij zich aan een totaalontdekking van het orgel. Het repertoire voor vierhandig spel op orgel is eerder beperkt, maar dat kan hun gedeelde enthousiasme niet temperen. Met bestaande werken uit het eeuwenoude repertoire, indrukwekkende improvisaties, compositieopdrachten én eigen composities bouwen ze verrassende programma's uit waarin oude en nieuwe muziek samenkomen. Door nieuwe technologieën te omarmen, live-electronics, synthesizers en elektronische orgels te gebruiken, laat 64-Feet het orgel mee evolueren naar een hedendaagse setting.

Funambule is een eigen compositie van organiste Marie-Noëlle Bette voor twee analoge synths van het type Doepfer Dark Energy III en organetto, een klein, middeleeuws orgel. *MONOimp* is een improvisatie. Beide werken kregen vorm in een recent programma rond eenstemmigheid, waarin bronnen uit de oude muziek zoals gregoriaans, middeleeuwse estampieën en ballades centraal staan tussen eigen ideeën en improvisatie.

Het werk van de Antwerpse componiste **Ann Eysermans** begeeft zich op de grens tussen conceptuele muziek en esthetische klankervaringen. Vanuit een poëtische en intermediale invalshoek verbindt ze buitenmuzikale indrukken met muzikale parameters. In haar artistieke doctoraat *P-Trains* (Astrin Phosphora) deed Eysermans fascinerend onderzoek naar treinen, fosforescentie en compositie. De *P-Minatures* (2012), 18 korte grafische partituurtjes voor vrije bezetting, zijn hier deel van en kwamen tot stand tijdens treinritten tussen Kessel en Brussel-Zuid. Elementen uit de trein- en fosforescentiewereld krijgen een muzikale betekenis: een treinnummer (van de diesellocomotieven van de NMBS) wordt een metronoomcijfer; Intersystem Crossing, wordt een titel en tevens een letterlijke 'kruising' van bepaalde toonhoogtes. *P-miniatures* werd geschreven voor een vrije bezetting en laat ook veel vrijheid aan de uitvoerder(s): zij kiezen zelf wat er precies wordt uitgevoerd (en wat niet).

De rijke en complexe klanken van het orgel lenen zich ook uitermate goed tot de esthetiek van de Italiaanse componist **Giacinto Scelsi**. Naast componist was hij ook dichter. Zijn poëzie schemert door in zijn muziek, er heerst een zekere mystiek. Scelsi voelde klank aan als een sfeer, een bolvormig fenomeen met in het

centrum het kloppende hart. De essentie van zijn componeren is het doordringen tot de kern van een klank. Klanksubstanties worden van binnenuit verkend en worden geleidelijk aan door microtonale verschuivingen getransformeerd van de ene sfeer naar de andere. Ook contrasten in toonhoogte, klankkleur, register en dynamiek, vloeien voort uit de klanken zelf. *In nomine lucis* voor orgel begint heel stil met op elkaar inwerkende tonen die zich naarmate het stuk vordert, verder ontwikkelen tot een luid klinkende cluster (het samenklinken van een groep dicht tegen elkaar aanliggende noten), waaruit een nieuwe klanksfeer geboren wordt. Vervolgens wordt ook deze klank ontleed tot het innerlijke centrum bereikt is en ze langzaam wegsterft.

Oude en nieuwe muziek worden naadloos met elkaar verweven door de hartroerende intermezzi van het oude muziek-ensemble **Servir Antico**. Onder de leiding van de gepassioneerde Chileense organiste **Catalina Vicens** brengt Servir Antico een ode aan de wereldlijke muziek uit de veertiende en vijftiende eeuw. Het portatief, een klein en draagbaar pijporgeltje, staat daarin centraal. Bindende factor in de chansons, motetten en rondeaus van **Martini, Cordier, Solage** en **Ghiselin** zijn de profane Franse teksten met de liefde als

Wolfgang Mitterer

onderwerp, typerende herhalingspatronen en verfijnde muzikale structuren.

In de handen van de Oostenrijkse componist **Wolfgang Mitterer** wordt het orgel pas echt een avontuurlijke machine van de eenentwintigste eeuw. We maken kennis met de componist in zijn veelzijdige rol als componist-uitvoerder-improvisator, want Mitterer schuift zelf achter het manuaal. Zijn composities laten zich vaak kenmerken door hun hybride karakter. Gecomponeerde fragmenten worden afgewisseld door passages met open vorm, waarin de componist zijn talent voor improvisatie kan botvieren. In de reeks *Grand Jeu* zoekt Mitterer, vanuit zijn eigen expertise als organist, de grenzen van het instrument én de uitvoerder op. Hij speelt vrijuit met de registers, met variabele druk op de toetsen, snelle en trage aanslagen, en zelfs met het aan en uitzetten van de motor. Elk onderdeel van het instrument krijgt een muzikale rol in deze wervelwind van klanken. Mitterer worstelt zich door contrasterende en complexe passages van intense clusters, manuele glissandi (het glijden langs de toonhoogten) en vliegensvlugge vingerzettingen. Waar mens en mechaniek op hun limieten botsen, nemen de nieuwste technologieën het over. Met wat hij zijn “tweede orgel” noemt, verwezenlijkt Mitterer het onmogelijke en presenteert een knap staaltje Augmented Reality. Mitterer breidt het vaste orgel virtueel uit via een elektronisch keyboard en orgelpassages die vooraf in de studio geëdit werden. Zo wekt hij de schijn op twee orgels tegelijk te spelen.

tekst: *Melissa Portaels*

Programma

Hildegard von Bingen (1098-1179)

Quia ergo femina

64-Feet

Funambule

MONOïmp

Johannes Martini (1440-1497) ?

Johannes Ockeghem (ca. 1410-1497) ?

Abertijne Malcourt (ca. 1470-1519) ?

Malheur me bat

Anonymous (15de eeuw)

Dolour d'amer

Baude Cordier (15de eeuw)

Tant ay de plaisir et de desplaisance

Ann Eysermans (°1980)

P-Miniatures: Intersystem Crossing

Solage (14de eeuw)

Calextonne qui fut

Baude Cordier

Amans amez secretement

Johannes Ghiselin (1455-1511)

O florens rosa

Johannes Martini (1440-1497) ?

Johannes Ockeghem (ca. 1410-1497) ?

Abertijne Malcourt (ca. 1470-1519)?

[Vray] Dieu d'amours /Malheur me bat

Giacinto Scelsi (1905 - 1988)

In nomine Lucis

Pauze

Wolfgang Mitterer (°1958)

Grand Jeu 2

Funambule | 64-Feet

Van wind naar klank.

Een zuivere kwint zou je van een organetto verwachten

Maar deze ademt de terts.

Een terts die wordt aangeblazen en beweegt in de open kwint.

Van nature zijn we op zoek naar de reine klanken, de zuiverheid.

Funambule houdt zich recht, maar

haalt ze het?

MONOïmp | 64-Feet

De klank van de adem.

Het organetto ademt zoals de zangstem.

*Er gaat lucht in de longen, en bij het uitblazen komt er klank,
maar zonder woorden.*

Je wil dan zingen of een verhaal vertellen, of gewoon zuchten.

Met MONOïmp horen we de binnenkant van de longen.

Daar waar de lucht wordt geabsorbeerd.

Maar in het hart van deze longen houdt zich een verhaal schuil.

Het verhaal van het organetto in eigen persoon.

Zaterdag 09.11

Bach vs Glass

Iveta Apkalna

J.S. Bach aan een orgel

Portret, gedrukt ca. 1725.
Uit de collectie van het British
Museum

Met meer dan tweehonderd jaar tussen de Duitse barokcomponist Johann Sebastian Bach (1685-1750) en de Amerikaanse minimalist Philip Glass (°1937) lijkt de afstand tussen beiden haast onoverbrugbaar

Dat het werk van **Bach** een belangrijke invloed uitoefende op de muziek die **Glass** zoveel jaren later schreef, bewijst echter het tegendeel. Aan de bron liggen de lessen die Philip Glass na zijn opleiding aan Juilliard bij de Franse componiste **Nadia Boulanger** volgde. In zijn autobiografie "*Words Without Music*" schrijft Glass een sfeervol verslag over hun eerste ontmoeting: Nadia Boulanger nam de partituren die Glass haar overhandigde in sneltreinvaart door, pagina na pagina zonder commentaar, stopte abrupt en

wees naar een maat muziek, terwijl ze de woorden uitsprak: "Ah, dit is geschreven door een echte componist!". Glass verliet zijn eerste les met een strikt lessenschema over het contrapunt op zak en de opdracht tegen de volgende keer een fuga te schrijven. *Das wohltemperierte Klavier* van Bach, met preludes en fuga's in de vierentwintig grote en kleine toonaarden, werd zijn syllabus voor de komende twee jaar.

Een andere belangrijke bron voor de muziek van Glass is het ervaren van een intens aanhoudende energiestroom in de muziek, als ware het een natuurkracht. Dat aspect kan ook met de fuga en het contrapunt geassocieerd worden, niet het minst wanneer uitgevoerd op een instrument zo robuust en vitaal als het orgel. Het contrapunt en de fuga zijn dan wel geen uitvindingen van Bach, zijn bijdrage aan de compositietechnieken is zo omvangrijk en bepalend geweest dat zijn naam er voorgoed mee verbonden wordt.

Het belangrijkste kenmerk van de fuga is dat het centrale muzikale thema, het subject, systematisch geïmiteerd en gevarieerd wordt in meerdere gelijkwaardige stemmen. Het eerste deel van de fuga is stevast de expositie: het subject wordt de eerste keer gepresenteerd, éénstemmig en in de grondtoonaard, en maakt daarna een intrede in elke andere stem.

De tweede verschijning van het thema wordt het antwoord genoemd. Dit is in regel getransponeerd naar de dominant (de vijfde toon van de grondtoonaard), en klinkt in contrapunt met de stem waarin het thema eerst gehoord werd. Als het subject in elke stem verschenen is, volgt de doorwerking: het thema wordt van stem naar stem geïmiteerd en gevarieerd in verschillende gerelateerde toonaarden. De laatste inzet van het thema is opnieuw in de grondtoonaard, waarmee de cirkel rond is en de coda of het slotstuk ingezet wordt. Bach's compositorische stijl wordt gekenmerkt door een ver doorgevoerde contrapuntische stijl.

Iveta Apkalna

Door verschillende melodische lijnen in meerdere gelijkwaardige stemmen met elkaar te verweven, creëerde hij een soort intensiteit en muzikale onuitputtelijkheid, die te vergelijken is met wat Philip Glass in minimal music bereikt.

Net als in de fuga legt Glass zijn focus op een proces dat gebaseerd is op herhaling en verandering. Met additieve en subtractieve processen genereert hij een constante stroom in de muziek. Het lijkt alsof er niets verandert, maar onderhuids is er een continue verschuiving van de frasen. Het basisidee is zichzelf herhalende cellen te verrijken of verarmen met één noot, waardoor ook het ritme verandert. Dat gebeurt zo organisch dat het bijna onhoorbaar is, maar tegelijk luid en indringend je aandacht opeist. Glass verlegt het brandpunt naar de abstracte kern van de muziek en verlangt een uiterst ontvankelijke en geconcentreerde focus van de luisteraar. In het beste geval, schrijft Glass in zijn autobiografie, word je opgenomen in de stroom van de muziek, op een meeslepende manier en ervaar je een lichtheid die zowel verslavend is als betoverend en diep emotioneel. Vorm en inhoud worden inwisselbare termen, omdat de muziek gedreven en gestuurd wordt vanuit de ritmische frasen en de ontwikkeling van de repetitieve cellen. Zo'n werk lijkt eeuwig te kunnen voortduren, waardoor het willekeurig en bruusk lijkt op te houden. Anderen ervaren dan weer een mystieke eindeloosheid, net omwille van het abrupte einde. *Music in Contrary Motion* is hier een sprekend voorbeeld van. Het integrale werk bestaat uit een voortdurend proces van muzikale ontwikkeling.

In een interview over vorm en inhoud refereert Glass zelf aan de fuga. Hij stelt dat vorm en inhoud ook voor Bach bijna identiek zijn. Het is de inhoud, de toonaard, de melodische structuren en het aantal inzetten van het thema, die de vorm bepaalt. Hetzelfde geldt voor de toccata, prelude en fantasia, die geen vaste vorm hebben. Ooit waren ze bedoeld voor de uitvoerder om zich al improviserend

in te spelen, maar in de tijd van Bach werden ze virtuoos uitgeschreven tot stukken die ook op zichzelf betekenis hadden. Kenmerkend zijn nog steeds de contrasten en dynamiek, tempo en register, waarmee de mogelijkheden van het instrument uitvoerig getest worden.

Organiste **Iveta Apkalna** rijgt het werk van Bach en Glass aan elkaar tot een meeslepend geheel. Het contrapunt staat centraal. *Toccata, adagio en fuga in C (BWV 564)*, *Passacaglia in c (BWV 582)* en *Fantasia in G (BWV 572)* werden vermoedelijk gecomponeerd tijdens de eerste twee decennia van de 18de-eeuw. Meerstemmigheid en gevarieerde herhaling zijn de sleutelwoorden die de werken met die van Glass verbinden. Van de Amerikaanse minimal componist wordt zijn vroege werk *Music in Contrary Motion* (1969) uitgevoerd. *Mad Rush* werd in 1970 gecomponeerd maar pas gecreëerd in 1981 bij het bezoek van de Dalai Lama aan New York. Het werk doet zijn naam alle eer aan. Zoals in *Music in Contrary Motion* is er een continue en onverstoorbare stroom van muziek. Rustige en hevigere passages wisselen elkaar af. Harmonisch schommelt het werk tussen de twee toonaarden fa groot en la klein, wat een gevoel van lichte desoriëntatie oproept. De finale van Glass' opera *Satyagraha* (1980) over **Mahatma Gandhi's** gedachtegoed klinkt verder op dat elan. De versie voor orgel werd gearrangeerd door de Amerikaanse componist **Michael Riesman**, die al sinds 1974 deel uitmaakt van het Philip Glass Ensemble als toetsenist, artistiek leider en dirigent.

tekst: *Melissa Portaels*

Programma

Johann Sebastian Bach
(1685-1750)

Toccatà, adagio en fuga in C,
BWV 564

Philip Glass (° 1937)

Mad Rush

Johann Sebastian Bach

Passacaglia in c, BWV 582

Philip Glass

Music in contrary motion

Johann Sebastian Bach

Fantasia in G, BWV 572

Philip Glass

Conclusion Act III (uit: Satyagraha)
(arrangement: Michael Riesman)

Zondag 10.11

Fantastic beasts and where to hear them

Geborgen in de marge van een middeleeuws manuscript leeft een bont gezelschap sfinxen, sirenen, hippogrieffen en centauren.

Middeleeuwse handschriften herbergen een eindeloze rijkdom aan fantastische illustraties van deze fabelachtigen, die op hun beurt een oeverloze inspiratiebron werden voor vele andere kunstenaars. De miniaturen nemen je mee naar een door magie en symboliek getekende wereld. Ook op historische instrumenten zie je ze opduiken. Catalina Vicens, Lieselot de Wilde en Nolwenn LeGuern nodigen je uit hen te vergezellen op hun tocht langs de groeven en diepten van de gekerfde illustraties in hun instrumenten. We vangen een glimp op van de middeleeuwse creativiteit, humor en symbolische complexi-

teit, waarin engelen, heiligen, monsters en hybride wezens afdrucken zijn van pure goed- en kwaadaardigheid.

Een veelzijdig programma vloeit voort uit de rijke iconografie op de instrumenten uit de middeleeuwen en renaissance. Diverse klankwerelden uit verschillende geografische gebieden en tijdvakken wisselen elkaar af in een boeiend discours. In vogelvlucht ontdekken we grote meesters uit de 13de tot 15de eeuw, van een van de eerste bekende, vrouwelijke componisten tot de eerste componisten van de polyfonie. Engelen worden verbonden met religieuze muziek, heiligen met de populaire lofliederen. Hybride wezens vinden hun weg naar hedendaagse composities, waarvan de wortels in de middeleeuwse muziek, technieken en tradities liggen. Wanneer in korte improvisatiestukken het orgel ontmanteld wordt en de ongefilterde, rauwe klankenrijkdom van het instrument *an sich* klinkt, verschijnen de monsters.

Hildegard von Bingen (1098-1179) was abdis van de abdij van Rupertsberg in het Rijnland (Duitsland), theologe, dichteres en beoefenaarster van de middeleeuwse christelijke mystiek. Maar ze is ook een van de eerste vrouwelijke componisten die we bij naam kennen. Al van jongs af

aan ervoer Hildegard een mysterieuze nabijheid die anderen vreemd was. Later zou ze voor haar helderziendheid de 'Sybille van de Rijn' genoemd worden. Ze liet maar liefst drie volumes na waarin ze haar visioenen optekende. Één van deze, *Dendermonde Codex*, bevat de *Symphonia Harmoniae Caelestium Revelationium* die een zestigtal eenstemmige liederen van haar hand herbergt. In het antifoon *Quia ergo femina* verheerlijkt Hildegard von Bingen de Heilige Maagd en haar zegening over de mens: waar de vrouw de dood aankondigt, zal de Heilige Maagd leven brengen.

Philippe le Chancelier (1160-1236) was een Franse theoloog, dichter en componist van conductussen en motetten. Hij toonzette de meeste van zijn gedichten, waarin hij vooruitstrevend experimenteerde met stijlen en genres, van eenvoudige eenstemmige en strofische liederen tot meerstemmige melismatisch (veel versieringen in de melodie) doorgecom-

poneerde motetten met een complexere ritmiek. De toon van zijn gedichten is meestal kritisch en bitter met Bijbelse referenties en allegorische personages. Als geen ander speelde hij met woorden, rijm en beelden. Zijn thema's snijden vaak theologische, morele of ethische controversen aan. In het motet *In omne fratre tuo* hekelt hij de bedelmonniken. Philippe le Chancelier behoorde tot de School van de Notre Dame van Parijs, net zoals **Pérotin** (ca. 1160-ca. 1225). De belangrijkste ontwikkeling van de Notre Dame componisten was de verdere evolutie van de meerstemmigheid. Pérotin (of Perotinus) staat bekend om zijn pionierswerk in het drie- en vierstemmig organum.

Guillaume de Machaut (1300-1377) wordt vaak geassocieerd met de Ars Nova periode, waarmee over het algemeen verwezen wordt naar de nieuwe polyfone wind die door het Europa van de 14de eeuw waaide. Echter, in dit programma wordt het eenstemmig virelai (een type

Detail uit het Macclesfield Psalter
(ca. 1325)

chanson) *Dame vostre doulz viaire* uitgevoerd, dat vermoedelijk gecomponeerd werd voor 1349. In zijn later werk zou ook in dit genre meerstemmigheid toegepast worden. Kenmerkend is de thematiek van de hoofse liefde en een ingewikkeld rijmschema. De Italiaanse veertiende eeuw wordt dan weer aangeduid met de term 'Trecentro', waarbinnen **Francesco Landini** (ca. 1325-1413) de centrale figuur is. Zijn tweestemmige ballade *Ecco la primavera* begint en eindigt met hetzelfde refrein. De stemmen zingen een hecht duet, waarbij ze bij elk einde van een zin opnieuw naar elkaar toe keren en dezelfde toon zingen.

Na de eeuwwisseling waait er een nieuwe wind door het Ars Nova tijdperk, vanuit een andere hoek deze keer. De Henegouwse componist **Gilles Binchois** (ca. 1400-1460) wordt vandaag gezien als één van de grondleggers van de Franco-Vlaamse Polyfonie. Hoewel hij heel wat religieuze muziek schreef, werd hij vooral geroemd om zijn razend populaire chansons. Hij maakte deel uit van de zogeheten Bourgondische School onder Filips de Goede, hertog van Bourgondië. Andere componisten die hiertoe behoorden zijn Guillaume Dufay en Antoine Busnois. Maar het was de Engelse componist **John Dunstaple** (1390-1453) die een grote invloed uitoefende op hun muzikale stijl. Na de steeds complexer wordende polyfonie aan het einde van de 14de eeuw, werd nu gekozen voor een eenvoudiger en consonanter verloop van de stemmen met krachtige melodieën. De *puzzle canon* van John Dunstaple is een vroege voorloper van de populaire enigmatische compositiewerkjes uit de renaissance- en

barokperiode. Kenmerkend voor de *puzzle canon* is dat een deel van de compositie niet genoteerd is in de traditionele notatie, maar de uitvoerder enkel een bepaalde speelaanwijzing meekrijgt.

De 14de en begin 15de eeuwse kopstukken worden vervlochten met improvisaties en composities opgedragen aan Catalina Vicens. In de muzikale taal van de Finse componist **Olli Virtaperko** (°1974) scheidt zowel klassieke muziek als zijn grote idool Frank Zappa door. Met het Ambrosius Chamber Ensemble speelt hij de muziek van laatstgenoemde op barokinstrumenten. Wellicht inspireerde dat hem ook voor zijn reeks nieuwe werken voor historische Europese instrumenten. De Amerikaanse componist **Carson Cooman** is zelf organist, gespecialiseerd in hedendaagse muziek. In *Novas Cantigas* (2014) laat hij verleden en heden met elkaar in dialoog gaan. *Squonk Diptych* (2019) van de Thais-Britse componist **Prach Boon-diskulchok**, dat nu in wereldpremière gaat, neemt één van Jorge Luis Borges' wezens uit zijn bestiaire *The Book of Imaginary Beings* als voornaamste inspiratiebron. Jagers kunnen het tranenspoor van de immer ongelukkige Squonk, vol wratten en moedervlekken, overal volgen. Maar voelt hij zich angstig en in het nauw gedreven, dan lost hij in tranen op.

tekst: *Melissa Portaels*

Uitvoerders

Catalina Vicens

middeleeuws
portatief orgel
pigeon egg orgel

Lieselot de Wilde

zang
calcant

Nolwenn LeGuern

middeleeuwse vedel
calcant

Programma

Hildegard von Bingen (1098-1179)

Quia ergo femina

Anonymous (13de-14de eeuw)

Audi pontus, audi tellus
Benadicamus (Aquam)

Philippe le Chancelier (ca. 1160-1236)

In omne fratre tuo

Anonymous (13de eeuw)

Organum: Sancte

Improvisatie

Guillaume de Machaut (1300-1377)

Dame vostre doulz viaire

Olli Virtaperko (°1974)

Lamento of Ananias (2015/2018) For
Catalina Vicens

John Dunstaple (ca. 1390-1453)

Puzzle Canon

Gilles Binchois (ca. 1400-1460)

Adieu ma tres belle

Francesco Landini (ca. 1325-1413)

Ecco la Primavera

Anonymous (14de eeuw)

Chominciamento de gioia

Carson Cooman (°1982)

Rondeau – Novas Cantigas (2014)
For Catalina Vicens

Improvisatie

Prach Boondiskulchock (°1985)

Squonk Diptych (2019)

Improvisatie

Anonymous (13de eeuw)

Unicornis captivatur

Anonymous (Gent, 14de eeuw)

Esperance

Pérotin (ca. 1160-ca. 1225)

Organum: Alleluia

Improvisatie

Liedteksten

Quia ergo femina - Hildegard von Bingen (1098-1179)

Quia ergo femina mortem instruixit,
clara virgo illam interemit,
et ideo est summa benedictio
in feminea forma
pre omni creatura,
quia Deus factus est homo
in dulcissima et beata virgine.
For since a woman brought on death,
a gleaming virgin abolished it;
and hence the highest blessing comes
in womanly form
before all other creatures.
For God was made human
in the sweetest and blessed virgin.

The Squonk (Lacrimacorpus dissolvens)

The squonk is of a very retiring disposition, generally travelling about at twilight and dusk. Because of its misfitting skin, which is covered with warts and moles, it is always unhappy; in fact, it is said, by people who are best able to judge, to be the most morbid of beasts. Hunters who are good at tracking are able to follow a squonk by its tear-stained trail, for the animal weeps constantly. When cornered and escape seems impossible, or when surprised and frightened, it may even dissolve itself in tears. Squonk hunters are most successful on frosty moonlight nights, when tears are shed slowly and the animal dislikes moving about; it may then be heard weeping under the boughs of dark hemlock trees. Mr J. P. Wentling, formerly of Pennsylvania, but now at St Anthony Park, Minnesota, had a disappointing experi-

ence with a squonk near Mont Alto. He made a clever capture by mimicking the squonk and inducing it to hop into a sack, in which he was carrying it home, when suddenly the burden lightened and the weeping ceased. Wentling unslung the sack and looked in. There was nothing but tears and bubbles.

Jorge Luis Borges: Book of Imaginary Beings **Unicornis captivatur**

Unicornis captivatur,
Aule regum presentatur
Veneratorum laqueo;
Palo serpens est levatus,
Medicatur sauciatius
Veneno vipereo.

“Alleluia,” canite
Agnō morienti,
“Alleluia,” pangite,
“Alleluia,” promite
Leoni vincenti.
The unicorn is taken captive,
And presented to the king’s chamber
From the snare of the hunters;
The serpent is raised up from a rod,
And the wounded is healed
from the viper’s poison.
“Alleluia,” canite
agnō morienti,
“Alleluia,” pangite,
“Alleluia,” promite
leoni vincenti.

9 & 10 november

Geleid bezoek aan het Van Peteghem- orgel

Het Van Peteghem-orgel ca.
1900

Altijd al willen weten hoe een orgel eigenlijk werkt?

Orgeldeskundige prof. dr. ir. Patrick De Baets (UGent) en musicoloog-organist Leon Bierens, leden van de Stuurgroep Van Peteghem Orgel, leggen u graag uit wat dit imposante orgel zo uniek maakt. Op zaterdag 9 november en zondag 10 november laten zij u kennismaken met de orgelcollectie van de Sint-Pieterskerk en vertellen zij u meer over historiek, werking en repertoire van het pijporgel. Inclusief een bezoek aan het oksaal. Het aantal plaatsen voor deze sessies is beperkt, dus inschrijven is verplicht. Deelname kost €5.

Op **zaterdag 9.11 om 21:30** & **zondag 10.11 om 17:00**

Reserveren via debijloke.be/walls of aan de avonkassa van het concert

Concerten in de kijker

Vr 06.12

Stimmung

Silbersee zingt Stockhausen

Sint-Pieterskerk | 20u00

Vr 03.04

A page of madness

Revue Blanche, Daan Janssens,
Dirk De Wachter & een Japanse
film uit 1926

NTgent | 20u00

Di 21.02

Klanken van Glas

Het Collectief en Liesbeth Devos

Kraakhuis | 20u00

Vr 08.05

Painted Pyramids

SPECTRA & Wilhem
Latchoumia

Concertzaal | 20u00

Scan deze code
en proef van ons
seizoen 19-20

- Ga naar zoeken
- Druk op het camera icoontje
- Scan de Spotify Code

Tickets & info
www.debijloke.be

Bespreekbureau
Bijlokekaai 7
9000 Gent
09 323 61 00

Openingsuren:
di tot vr, 13u00-17u00
Bij concerten: één uur
voor het concert

Info en tickets **09 323 61 00** of www.debijloke.be

